

пропонують великий перелік професійних програм, націлених підвищення кваліфікації молодих фахівців, придбання ними нових професійних знань як наслідок, метод передбачає розширення професійних горизонтів.

Набуття додаткової кваліфікації у сфері управління відповідним видом професійної діяльності, що забезпечує перспективи кар'єрного зростання. Затребуваність фахівця, який володіє як професійними, так і управлінськими знаннями та вміннями, в рази більша, ніж затребуваність працівника, який має знання в одній галузі.

УДК 378.796.03

ВПЛИВ МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТІВ ДО ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНИМИ ВПРАВАМИ НА ЗАНЯТТЯХ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Безніс О.Є., ст. викладач

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Останнім часом відбувається значне погіршення стану здоров'я молоді. Зросла кількість людей, які страждають на хронічні захворювання, а також підвищився рівень смертності та інвалідності. До того ж лікарі та викладачі відзначають зниження фізичної активності та енергійності хлопців. А причиною всьому цьому є втрата інтересу населення, а зокрема молоді, до спорту і до фізичних вправ. Також у підростаючого покоління немає можливості займатися спортом у вільний час через високу вартість занять або через скорочення кількості спортивних центрів.

Серед групи молоді, яка займається спортом, можна відзначити, що на початковому етапі причинами приходу в спорт зазвичай є: бажання батьків, щоб їхня дитина активно проводила свій вільний час, спілкування, знайомства з цікавими людьми, приємне проведення часу і, звісно ж, зміцнення здоров'я. У деяких причиною може слугувати прагнення до досконалості, отримання матеріальних заохочень, подолання стресу тощо. Для ефективної мотивації до занять спортом потрібно враховувати як моральні, суспільні мотиви, так і мотиви самовираження і самоствердження особистості людини. Якщо ж знехтувати одним із них, то це призведе до негативних наслідків. До того, що людина почне уникати і боятися невдач. Як наслідок, у неї почне зникати інтерес до спорту, до змагання, тому що вона боїтиметься, що в неї щось може не вийти, і вона програє у змаганні.

Для досягнення позитивної та ефективної мотивації до занять спортом слід враховувати такі моменти:

- вимоги до оцінюваної діяльності не мають бути занадто низькими або занадто високими;
- заняття спортом і тренування повинні давати видимі результати;
- результати занять мають оцінюватися якісно та кількісно;
- ці результати мають оцінюватися відповідно до шкали, в якій мають бути присутні нормативні значення, що визначають обов'язковий рівень досягнень;
- суб'єкт має бути зацікавлений у заняттях, а їхні результати мають досягатися самим суб'єктом [1].

Результати практичних досліджень, проведених психологами, які спеціалізуються в галузі спорту та фізичної культури, показують, що контакт із супротивниками або партнерами також є важливою мотиваційною особливістю обраного виду спорту. Розрізняють три основні різновиди контактів: безпосередні (у боротьбі, боксі, регбі тощо),

опосередковані (волейбол, футбол, шахи, теніс тощо) та умовні (плавання, спортивна гімнастика тощо) [2].

Багато дослідників спортивної мотивації: А. Пілоян, Б. Д. Кретті, Ю. Ю. Палайма, А. Ц. Пуні та ін., фіксують різний ступінь усвідомленості трьох її складових. Потреби та мотиви бувають неусвідомленими, напівусвідомленими, а також усвідомленими. Натомість цілі є завжди усвідомленими, і вони є результатом уявної діяльності, у процесі якої людина намагається ідеально розв'язати суперечність між вимогами її спортивної діяльності, її конкретними умовами, з одного боку, та власними можливостями й здібностями адаптуватися до цих умов і вимог, з іншого. Тому мета значно впливає на вибір певних засобів і способів досягнення бажаного результату [3].

Отже, блок мотивації здійснює в структурі спортивної діяльності такі функції:

- є пусковим механізмом діяльності;
- сприяє підтриманню потрібного рівня активності під час тренувальної та змагальної діяльності;
- регулює зміст активності, використання різних засобів діяльності для досягнення необхідних результатів.

Узагальнюючи все вищевикладене, можна сказати, що мотиви - це потужні психічні сили або чинники, які регулюють діяльність. Регулювальна сила мотивів виявляється в їхньому активувальному впливі, що підтримує і стимулює інтелектуальні, моральні, вольові та фізичні зусилля людини, пов'язані з досягненням мети.

На формування мотиваційної структури особистості студента як предметного втілення його внутрішнього вибору, безпосередньо впливає система цінностей, а отже, і те, на основі чого вона формується: мода, соціальне оточення, виховання тощо, тобто тих цінностей, які пропонує людині суспільство [4].

Одним із класичних методів залучення студентів до занять фізичною культурою і спортом є наявність у програмі вишів трьох основних аспектів:

- освітнього, що передбачає повідомлення завдань, розподіл окремих завдань, залучення студентів до аналізу та виправлення помилок під час виконання рухів;
- виховного, що передбачає розв'язання завдань загального виховання і розвитку фізичних якостей. Це загальні вимоги до будь-якої сфери педагогічної діяльності, які посилюються тим, що в руховій діяльності індивіда особистісні якості проявляються особливо яскраво;
- оздоровчого, що характеризується поступовим зростанням навантаження, щільності уроку і самоконтролю за ним.

Оскільки основний мотив у студентів - актуальний, насамперед необхідна своєчасна атестація із занять фізичною культурою. Через цей мотив також можливо приступити до формування оздоровчих мотивів. Однак варто обережно підходити до оцінювання успішності. Студенти зі слабкою фізичною підготовленістю відчують психологічне напруження, що виражається в пасивному ставленні до занять, відчуженні від фізичної культури взагалі.

Збереження зацікавленості до фізичної активності відповідає психології сучасної молоді. З огляду на те, що здоров'я і навчання студентів взаємопов'язані, то важливо підтримувати інтерес і позитивне ставлення до фізичної культури, потребу в регулярних заняттях фізичними вправами. Для цього слід знімати наголос уваги з нормативних показників спортивної діяльності та якомога частіше урізноманітнювати практичні заняття включенням у них сучасних засобів фізичної культури та форм занять.

Література:

1. Лещенко Г. А. Формування позитивної мотивації школярів до систематичних занять фізичними вправами : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : 13.00.09 "Теорія навчання" Кривий Ріг, 2002. 20 с.
3. 2. Лотоненко А.В. Фізична культура студентської молоді: досвід, проблеми, перспективи. *Фізична культура: виховання, утворення, тренування*. К., 1996. № 23. С. 5.
4. Ведмеденко Б. Ф. Виховання інтересу: теорія, експеримент, методика занять : монографія К.; Чернівці, 2002. 468 с.
5. Сичов С. Формування у школярів і студентів потреби фізичного вдосконалення. *Фізичне виховання в школі*. 2001. № 4. С. 22–26.

УДК 657.1 : 336.21

ДІЯЛЬНІСНИЙ ПІДХІД У ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ З ОБЛІКУ І ОПОДАТКУВАННЯ

*Приймак С.В. к.е.н., доцент
Гончарук С.М., к.е.н., доцент
Львівський національний університет імені Івана Франка*

Діяльнісний підхід в освіті - спрямованість освітнього процесу на розвиток ключових компетентностей і наскрізних умінь особистості, застосування теоретичних знань на практиці, формування здібностей до самоосвіти і командної роботи, успішну інтеграцію в соціум і професійну самореалізацію [1].

Отже, діяльнісний підхід розглядається як засіб становлення і